

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Milij, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ONZE DE FEBRER.

LENS de fé y de constancia hém treballat fins ara pèls nostres ideals, desitjosos de alcansar son triunfo pèls melis purament pacífichs.

Pensavam com lo *Globo*: «Més val enar a las urnas que a las barricadas; més val contarse que rompres la crisma.»

D' aquí 'l sentit pacífich y gubernamental de la democracia moderna. D' aquí tambe 'ls progressos que tant noble idea ha anat fent de dia en dia en lo camp de l' opinió.

Pero contra tot lo qu' era de presumir s' inaugura un periodo de repressió. En vigílias de ferse l' ensaig de aquella decantada alianca de la democracia ab la monarquia, puja en Cánovas rodejat de las honradas masses, no per sostenir com á bon conservador l' estat de cosas que trobava, sinó per empendre un nou retrocés, per tornar al país més endarrera encare de com estava en 1875.

La prudencia y la cordura dels demócratas troba aquest pago.

Treballavam per viure honradament dintre de la ley y se 'ns tréu de la ley.

Eram y som espanyols, volíam la pan, la tranquilidat y 'l progrés d' Espanya, disposats á acatar sempre 'ls vots de las majorias, per més que durant mil anys haguéssen sigut contraris als nostres propósitos, y á tant patrióticas disposicions se 'ns contesta:

—L' Espanya es patrimoni exclussiu dels monarquichs. Confesséuvos monarquichs ó preparéuvos á morir. No morirán las vostras personas; pero las vostras conviccions serán perseguidas á mort. Mordassa pel que las expressi de parania; grillons pèls que vulga manifestarlas de fet. Sou ilegals.

¡Viva Dèu! que ja es hora de que exclamém com D. Juan Tenorio:

«Llamé al cielo y no me oyó,
y pues sus puertas me cierra,
de mis pasos en la tierra
responda el cielo, no yo»

Tres anys endarrera 'ls partits demócratas tractavan de solemnizar la memorab'e fetxa del 11 de febrer. Governava 'l monstro y empenyat en impedirho, dirigi una circular als governadors atentatoria á la ley de reunions públicas.

Lo monstro vá caure avants del 11 de febrer y la inolvidable fetxa de la pacífica proclamació de la República pogué celebrarse, sense que 'n resultés cap desordre, ni 'l menor dany pèls poders constituïts:

Tres anys de carrera s' ha celebrat ab més ó ménos entusiasme; sempre ab circunspecció y respecte. Los

partits republicans han prestat acatament á la ley, observant las degudas conveniencies.

Si en Cánovas fós bon espanyol com suposa, hauria nagut de alegrarse de que las masses republicanas fessen tant bon ús del dret y de la libertat.

Pero D. Anton avants qu' espanyol es conservador hidrófobo y reaccionari empedernit. No es com diuen un pou de ciencia, sinó un pou mort de passions. Tres anys endarrera vá dir que no podia celebrarse l' onze de febrer y avuy ho repeteix. De aquí á mil anys ho repetirà encare. No podrà ser consegüent lo revolucionari del programa de Manzanares, company avuy de la clicca mestissa y pescador de carlistas; pero si la seva conciencia política té bons aixamples, los seus sofismas son com Dèu, eterns é inmutables.

Aixís, en nom de la estúpida teoria dels partits legals é ilegals, prohibeix avuy lo que prohibia fa tres anys, la celebració del 11 de febrer.

Si la república fos una persona difunta, no deixaria dirli funerals.

Es una idea, impalpable, invisible, fora dels seus atachs: l' hi fereix la imaginació, 'l posa de mal humor... ¡y no pot tornars' hil!

* * *

Podrá evitar que cent, doscents amichs nos reunim en un saló públich, y que allí al estrépit del Champany se pronuncihin brindis y discursos, expressió de recorts y d' esperansas. Concedit.

Pero, ¿com evitar que lo que ha sigut haja deixat de ser? L' hi doném una eternitat per pensar' hi: inventi sofismas, lligui teorias y busqui medis, tots los que vulga: ni ell, ni en Romero Robledo, ni Dèu que l' hi concedeixi per un moment la seva omnipotencia son capassos de fer que l' onze de febrer de 1873 haja deixat d' existir.

L' historia 'l té consignat en las sévas planas y una part, una gran part del poble espanyol lo té grabat al cor. Sr. D. Anton, tots aquests espanyols que avuy no votan, á pesar de que treballant, donan vida á la riqueza y pagan indirectament todas las contribucions, la massa d' espanyols desheredats porque son pobres y no son conservadors, recordan y are que vosté es poder més que altres anys, una fetxa gloriosa en que sense tras tornis ni violencias, al impuls espontáneo de las ideas, contemplavan l' abdicació de un rey y la proclamació de la soberania del poble, que 'ls cridava á la vida del dret y á la intervenció en la cosa pública.

Y encare recordan més.

Saben que mentres l' exercit liberal y 'ls valents voluntaris de la República, donavan generosos la sanch de las sévas venas, per lluitar á la nació espanyola de la deshonra de caure en mans de la faramalla absolutista, lastre avuy de la nau conservadora, vostés, los homes dignes y patriotas, fomentavan de sota má 'l suicidi cantonal, ajudavan á l' indisciplina del exercit, alentavan la rebeldia del cos de artilleria, tirant la pàtria á codillo, per salvar entre 'l naufragi de tant sagrats interessos lo hòt de las malas passions reaccionarias.

* * *

Y ¡vol vosté que tenint lo recort de aquella fetxa, y 'l recort de las successivas infamias conservadoras,

deixém de fer exámen de conciencia, y de pendre resolucions virils y salvadoras?

Seríam indignes davant de nosaltres mateixos y meixeríam ser governats per vosté, si ho olvidavam.

L' onze de febrer será celebrat en tota Espanya, aquest any més que may, porque més que may es necessari.

Contra la vergonyosa coalició conservadora-carlista, contra la conxorxa triunfant dels que durant l' any 73 maquinavan la ruina de la República, encare que hagués de costar la vida y l' honra de la pàtria, surgirá l' inteligencia de tots los demócratas dignes de serho, inteligencia muda; pero ferma, desconeguda fins are, y feta per vosté, D. Anton, per vosté que voldria aniquilarnos y 'ns dona vida, unitat y forsa.

No anirém á la fonda; pero la casa de cada republicà—¡y n' hi ha molts á Espanya!—será un santuari de la idea. Com los antichs cristians de l' época de las persecucions, privats del culto públich, adorarem lo qu' estimém dintre de casa. Los nostres fills, los nostres parents, los nostres vehins coneixerán lo que fora de casa tal volta 'ls passaria per alt.

Hi haurá banquetes y brindis en gran.

Per la mèva part D. Anton, brindaré:

Per l' onze de febrer de 1873, en que vá proclamarse la República, sense necessitat de que 'l general Martínez Campos anés á Sagunto.

Y porque Dèu—si 'ns vo far aquest favor—l' hi tinga á vosté, D. Anton, posada com fins are la vena als ulls, al menos fins al onze de febrer de 1885.

P. K.

A CASSA D' EMPLEOS.

En lo ministeri d' Estat:
L' aspirant:—¿Se pot passar?

Lo ministre:—Endavant: ¿qué se l' hi ofereix?

—Ja veurá. Jo soch molt conservador, ¿véu? fa sis anys que porto aquesta levita.

—Aixó es hò: ¿y qué més?

—Jo aborreixo als liberals y admiro molt als gallegos.

—Perfectament: a rabi depressa.

—Res; desitjaria que 'm coloqués en aquest ministeri.

—La veritat, tot está ocupat, no ni na ni un sol puesto vuyt.

—¡Oh! Jo no soch exigent; en qualsevol puesto estaria bè.

—¡Ah! Douchs, bueno: baixi al porta y coloquis allí, dret, assentat, del modo que vulgu.

En lo ministeri de la Guerra:
—¡Mi general!

—¡Ho al... No tinch l' honor de conéixer: ¿qué vol?

—Un empleo.

—¡Bravo! Vaya una manera més lícnica de demanar.

—Home, es al ist: l militar.

—¿Vosté perteneix al exercit?

PAPA CÁNOVAS.

—Ara, no; pero hi servit en la partida de 'n Dorregaray, en la partida de 'n Mendiri, en la partida de 'n Lizarraga...

—Y ¿quin gran tenia?
—Cabo.
—Está bé: demà torni y l' hi donaré 'l nombrament de cabo de vara del presiri de Ceuta.

En lo ministeri de Governació:
—Don Francisco Romero Robledo?
—Servidor.
—Tingui, si es servit: es una carta de recomendació, demanant un empleo per mi.
—¿Qui la ha escrita?
—Jo mateix: com que un hom no t' coneixensas, jo mateix m' ho haig de fer tot.
—¡Magnífich! Veig que vosté no es tonto.
—No senyor: soch matalassé.
—Y bé, ¿quin empleo voldria?
—¡Que se jo! Faré lo que vosté vulgui.
—No diu que maneja 'l bastó? Miri, ara s' acostan eleccions: vosté m' servirà per guardar la porta d' un colegi electoral.

En lo ministeri de Gracia y Justicia:
—¿Lo senyor ministre?
—Ego sum: digui.
—Mirim: magre, tronat, vell: ¿sab qué soch?
—Prou, mestre d' estudi.
—Fá dos anys que no cobro y 'n fá un que no menjo. ¿Será tant amable que 'm tregui d' aquesta situació?
—Si 'm diu de quin modo puch ferho!
—Donantme un empleo... qualsevol... Mentres pugui viure, tots me son iguals.
—Actualment no més n' hi ha un de vacant. ¿Vol ser butxí?
—Acepto: ja que la societat vol matarme, val més que jo mati á la societat.

En lo ministeri de Marina:
—Ab permis.
—¿Qui hi há?
—Un servidor. Vinch per veure si farà 'l favor de donarme una colocació.
—¡Oh! Aquí sols hi poden venir los marinos. ¿Ha pertenescut vosté á la marina?
—Si senyor: hi sigut mosso d' esquadra ¿sab? d' aquells que van ab barret de copa y espadenyas.
—Bueno: ¿sab qu' es un cabrestant?
—No senyor.
—¿Sab qu' es un calabrot?
—No senyor!
—¿Sab qu' es un velatxo, una gavía, una trinquetilla?
—¡No senyor!
—¿Sab qu' es un mentecato?
—¡No senyor!!!
—Donchs vájissen á casa seva, pósis davant del mirall y 'n veurá un.

En lo ministeri d' Ultramar:
—¡Buenas tardes! ¿Lo senyor ministre?
—Digni.
—Aprofitant la tornada dels conservadors, m' atreixo á solicitar un petit destino en lo seu departament.
—¡Yal Un empleo: ¿aquí ó á Ultramar?
—Vosté dirá: per mi, envihim allí ahont vulgui.
—Corrent: quan se fassi alguna remesa, l' enviaré á Fernando Poo.

En lo ministeri d' Hisenda:
—¿Lo senyor Cos?
—Aquí está, junt ab 'l ánima.
—En pocas paraulas l' hi diré perque vinch. Un servidor t' molt bona lletra, una honra á tota proba y una activitat may desmentida. ¿Pot donarme una colocació?
—¿Sab contar?
—Si senyor: sobre tot quentos.
—Molt bé; ara no hi ha plassa; pero 'l posaré á la llista dels pretendents, y quan l' hi toqui 'l torn, ja l' enviaré á buscar.
—¡Oh, gracias! Y digui: ¿qué n' hi ha gayres davant meu de aspirants apuntats?
—¡Psé! Uns dotze ó catorze... mil.
—¡Ah!

FANTÁSTICH.

n' en Cánovas que tanta ira demostra contra la fetxa del 11 de febrer, no li queda ni 'l recurs de fer l' orni.
O sino que giri 'ls ulls al seu alrededor, y que visiti las oficinas.
Tot ho trobará plé de subjectes que si are están al seu servey, en aquell

temps firmavan la nómina de la República espanyola.
¿Y donchs que s' ha cregut?
La República, com á bona dona de sa casa dava vesas als coloms y criava gallinas y fins tccinos.

No 's creguin qu' en Pidal siga sol al ministeri.
Conta ab lo general Quesada qu' es de la mateixa corda d' ell y ab en Tejada de Valdosa que sent senador vá votar en contra de la supressió del cep y 'l grillet.
Ademés Papá Cánovas, que 's recela de 'n Romero Robledo, l' hi fá molt bona cara.
La reacció avansa.
Preparémnos á resistirla. Quan no poguem més, ab las dents y ab las unglas.

Estracte del discurs pronunciat per D. Alfonso en l' Ateneo de Madrid, que traduhim de *El Liberal*:
«Altre discurs:—Vá pronunciarlo 'l nou socio y per lo tant se 'ns ha de permetre que 'ns abstinguem de judicarlo. No es que una audició no basti per apreciar bé als oradors, sino per un' altra cosa.
»Lo nou socio doná las gracias al Ateneo.
»No hi ha de qué.
»Anomená Joan á n' en Moreno Nieto. Per lo vist lo nom no fá á la cosa ni als sabis.
»Y digué qu' en Cánovas era 'l seu president.
»Aixó s' aplaudí més que lo altre.
»Es lo mateix que diuhen los conservadors.»

Llegeixo lo següent en las *Circunstancias* de Reus.
«Un de aquests últims dias lo rector de Cornudella excomunicá als que comprin, llegeixin ó sentin llegir lo popular periódich semanal LA CAMPANA DE GRACIA. Lo resultat de la tal excomunió vá ser, que 'ls liberals vehins de aquella vila, al arribar lo venedor de dit periódich, anavan á l' aranya estira-cabells per poderne arreplegá algún número.»
Juro de la manera més formal que no estém en connivencias ab lo rector de Cornudella.
¡Ah! Que no 's creguessen.

Ja s' ha fet lo reparto del cupo de aquest any.
Lo govern demana 45.000 homes.
¿Quants republicans y fills de republica que no tenen vot, van á servir al rey!

May havia estat tant content com are.
Desde que mana en Cánovas, tots los individuos de la gran familia democrática pensém de la mateixa manera.

Tractava d' enretirarnos y 'l gran tonto 'ns ha ajuntat: y ell mateix ha de trobarnos quan busqui tres péus al gat.

Los carlins van ingressant al partit conservador á marxes dobles.
En Cánovas deixa de ser jefe del partit conservador liberal.
Al últim no passará de cabecilla de un requeté pidalesch.

En una mateixa semana en dos distintes audiencias han sigut condemnats á vuit anys y un dia de presiri dos directores de dos apreciables periódichs.
S' acostan los dias en que anar á presiri será una honra.
Com vá serho per Jesucrist morir clavat en la creu entre mitj de dos lladres.

Pintura dels esquerrans, feta per un periódich fusionista:
«Lo mateix que las donas de la Polinèsia, qu' en los dias d' exploració del capitá Cook, se tiravan al mar y nadant anavan á oferir son amor á las tripulacions dels barcos, fent empentas y agarbonantse per arribarhi las primeras, aixis també 'ls nostres radicals s' obstinan y atropellan per ser agradables al comodoro Romero Robledo, cayent en flaquesas, luxurias y salamerias que 'l pudor nacional está mirant ab tanta llástima com vergonya.»
Hi ha una cosa molt trista pels sagastins.
Y es que no 'n poden haver.

Dos mitars republicans, los diputats Baselgas y Portuondo han demanat lo retiro, per obrar més desembrassadament.
Algún dia la patria tindrà en compte 'l noble sacrifici dels dos dignes representants de la idea republicana.
De moment, los conservadors se gratan lo cap y no saben lo qué 'ls passa.

Un siml de 'n Castelar que publica un periódich:
«Nosaltres som los inquilinos de una casa: en Cánovas del Castillo té la clau. No abjurém de nostras

ideas ni abduquem de un sol dels nostres principis.
¿Se 'ns permet l' entrada? Enhorabona, l' acceptém ab gust. ¿Se 'ns tanca sistemáticamente? Donchs llavors que no s' estranyi ningú dels nostres procediments ulteriors.»

Felicitém de tot cor al eminent home d' Estat per lo bé que interpreta la política democrática.
Els que tanquin la porta. Un dia ó altre 's deixarán alguna finestra oberta.
O si no 'ls mal-de-caps los cauran del cel... per la xamaneya.

Ha comensat á publicarse á Madrid un periódich que du 'l titol de *La República*.
Ho dich de tot cor: Benvinguda siga *La República*.

Sembla que 'l govern treballa perque 'ls suïssos no deixin estar tranquil á n' en Ruiz Zorrilla en aquell país.
Se comprén: per lluny que siga Suïssa d' Espanya en Ruiz Zorrilla respira fort.
Y á las nits en Cánovas no pot dormir: sent las alenadas de D. Manuel.

EPÍSTOLA

A UN AMICH DE GRATALLOPS.

Avuy, estimat Pancrás, hi rebut las cartas tévas, per fortuna ab poch retrás: calcula, ab un mes escás han arribat á mans mévas.
Aixó explica clarament lo desgabell que m' escrius. ¡Parlarme en aquest moment sobre 'l nostre adveniment! ¡Fillet, que atrassat que vius!
No solzament no bém pujat, no sols no ha quedat la esquerra sinó qu' encara hem baixat... ¡y no poch! Nos han ficat cinquanta pams sota terra.

Si, amich meu: ara com ara, ¿no sabs qu' es lo senyó y duenyó de la no-tra patria cara? Es aquell d' aquella cara, don Anton, lo malaguenyo.
¿Te 'n recordas, bon Pancrás? ¿te 'n recordas? Es aquell tant fiero y tant valent; aquell que no més fá cas d' ell, y d' ell y sempre d' ell.
Ja sabs que varias vegadas y en distintes ocasions ha repartit clatelladas, y mormas y garrotadas, sense consideracions.

Pero avuy diu que ha pujat ab la mirada més fosca, y que vé tant esmolat que no vol que al seu costat respiri res, ni una mosca.
Lo quid d' aquesta rabió está en que, segons las trassas, lo mónstruo conservadó tindrà l' apoyo d' aixó que se 'n diu *honradas masses*.

Y com que aquests carcamals, la fló y nata dels carcaus, treuhen cohets pels caixals, es precis que 'ls liberals arrepleguin forsa tundas.
Ja de primera intenció, y per salvá la bucólica qu' es la suprema qüestió, s' ha deixat tastar turró á tota l' *Unió catòlica*.

Luego se 'ls han dispensat atencions tant y tant clares, que hasta s' han entussiasmat, y avuy en cada ciu' at ja hi fan déu convents de frares.
No se sent res més que 'l crit d' aquesta gran patulea que 's belluga dia y nit, deixanhto tot invadit de bas que fá la gent nea.
Després, per tení ocasió d' espavilá als liberals, ha sorit del seu recó aquella separació entre legals é ilegals.

De modo que al millor dia, si al govern n' hi venen ganas, per qualsevol tontería te tira 'l llas, y t' envia cap á las islas Marianas.
Diuhen també que 'n Pidal reformará l' ensenyansa d' un modo molt radical, baix aquest plan general: religió, llana y pitansa.

Y assegurar, finalment, que per salvá la nació d' un grave desquiciament, lo govern, probablement posará la inquisició.
Ja véus si estém divertits del modo que s' ennuvola: nos hém de veure escupits,

sabatejats, perseguits
y ficats a la garjola.
Hi ha la formal pretensió
de causarnos un desastre,
si bé jo soch de opinió
que al cap de vall tot aixó
será lo que tase un sastre.
Lo sastre tú sabs qui es
y l' hi has vist ja la estisora;
per lo tant no t' dich res més,
perque de tot lo demés
ja 'n parlarém quan sigui hora.
Nada: guárdat dintre l pit
sense tréuren ni una lletra,
lo programa del parlit,
ab lo fervor decidit
d' un verdader repu... etc.

C. GUMÀ.

Un periódich que s' ha fet monarquich
fá poch temps, *El Progreso*, diu que
'ls pob'es s' aficionan als reys, per-
que aquestos fan grabarse 'l busto á
las monedas.

De manera, diu lo citat periódich:
«que per medi de una moneda 's con-
tréu coneixement de las líneas fisonómicas del rey, per
lo tant fins la gent dolenta 's troba inclinada al ca-
rinyo y á la simpatía.»

Francament: el *Progreso* sembla l' *Arsenal de la
devoción de la monarquía*.

Per estudiants aixerits á Valencia.
Al sortir los decretos de 'n Sardoal, ván fer festa en
senyal de irritació; y al derogarse 'ls mateixos de-
cretos van fer festa en senyal de alegría.

L' endemá haurian anat á l' aula; pero era diumenje
y vá passarlos lo mateix que á la vella de la cansó:

Lo diumenje filaria
pro no n' es dia.

Ministre de Foment en Pidal, un carli!
Director de agricultura, industria y comers en Cata-
lina, un neol!

¿No es veritat qu' es estrany que las locomotoras
dels carrils no vajan cul arreras.

Tres diputats sagastins de Murcia s' han fet conser-
vadors.

Y si algú 'ls pregunta—¿Quin titol tenen per ser conser-
vadors?

Podrán respondre:
—Un de molt bó, volém *conservá* 'ls districtes.

Los ex-ministres esquerrans després de dinar ván
convenir en qu' era necessari comensar los treballs
electorals.

Ay ay ay perqué han de treballar?
¿No es veritat Sr. Romero Robledo?

Estigan ben tranquils, no 's fatiguin, no treballin,
que bé trobaran la feyna feta.

En Tort y Martorell sembla que á Madrid se mou
perque l' hi dongan un districte.

¿Com ha baixat la talla de candidat á diputat á
Corts!

A no ser que á més dels húsars de Antequera, pen-
sin organisar la fracció del requeté.

Igual que l' altra vegada.
El Estandarte, l' heréu de la *Política*, diu que «*todo
va bien, muy bien, ricamente bien.*»

La situació conservadora cria llorito.
Un llorito que diu que «*todo va bien, muy bien, ri-
camente bien*» aixís que té plena la menjadora.

Noticias telegráficas:
Dimars:

«D. Victor Balaguer marxa avuy á Barcelona ab l'
intent de fer una candidatura d' esquerrans y conser-
vadors.»

Dimecres:
«D. Victor Balaguer avuy ha esmorsat á Palacio.»

¡Bon profit!
Per lo demés, no cal que vinga á fer candidaturas
per aquell istil, que aquí ja casi ningú 'l coneixerá.

D. Manel Durán y Bas, horripilat pèl telégrama di-
rigit per D. Anton al Centro industrial de Catalunya ha
anat á Madrid á veure si podia domesticar al mónstruo.

Peró 'l mónstruo es indomesticable.

A la tornada de D. Manel, en lo Circul conservaor
de la Rambla de Canaletas:

—Y qué tal D. Anton?
—Bé, vá convidarme á dinar.
—Y vá tractarlo bé?
—Ja ho crech: vá donarme *mico al gratén*.

En Martos torna á presentarse per Valencia.
Pero com que tres anys endarrera ván sembrar un
republicá y 'ls vá sortir un monárquich, are ho fa-
rán per un' altre istil!

Are sembrarán xufas.
Y 'l gran arrossaire cullirá, no ho duptin, la gran
xufia del sigle.

Las próximas elecciones s' havian anunciat pèl més
de abril; pero sembla que s' aplassarán pèl més de
maig.

La máquina está espatllada:
D. Paco la vá adobant:
pèl maig hi posarán oli
y al fi fará diputats.

Del discurs pronunciat per en Cánovas en l' Ateneo
de Madrid:

«El Ateneo es un fenómeno social.»
L' Ateneo es un fenómeno y 'l president del Ateneo
un *mónstruo*.

En Romero Robledo un peix que sab dir *papá*.
De manera que 'l seu lloch no es pas lo govern.
Sino la Plassa de Catalunya.

Los espanyols estém dividits en dos castas.
La casta dels legals y la dels ilegals.

Son legals los que cobran.
Son ilegals los que pagan.
O en altres termes:
Son legals los que pegan.
Son ilegals los que reben.

Los diputados amichs de 'n Sagasta per consolarlo en
las sévas desditxas l' hi regalán un álbun.

Un álbun sense versos, ni prosa, ni dibuixos. No hi
haurá sino las firmas dels que fan lo regalo.

Una idea: sobre la firma podrian posarhi 'ls discurs-
os que han pronunciat. Son molt concisos. Exemple:
Si: Fabra.—Si: Malo ell.—Si: Planas.—Si: Ramo-
neda, etc., etc., etc.

Los moderats se disolen y 's fican al partit conser-
vador.

Los carlins se 'n ván ab los conservadors á marxas
dobles.

Lo barco de 'n Cánovas aquesta vegada porta la
peste.

Per aixó no ha de atracar may al port de la Lli-
bertat.
Arri... A fer quarantena.

En dos dias no més ván quedar cessants la meytat
dels empleats del ministeri de la Governació.

Los conservadors son aixís.
No respectan mérits, ni serveys, ni aptituts. Un
amich es un amich, y perque no deixi de serho se 'l
coloca.

No hi ha res que conservi tant las amistats com la
gasofia del presupuesto.

Per més que la guisio ab las llágrimas de un cessant.

Un pobre home estava més mal de lo que 's creya,
y la séva familia l' hi enviá un capellá, dihentli que
may s' hi pert res d' estar bé ab Déu.

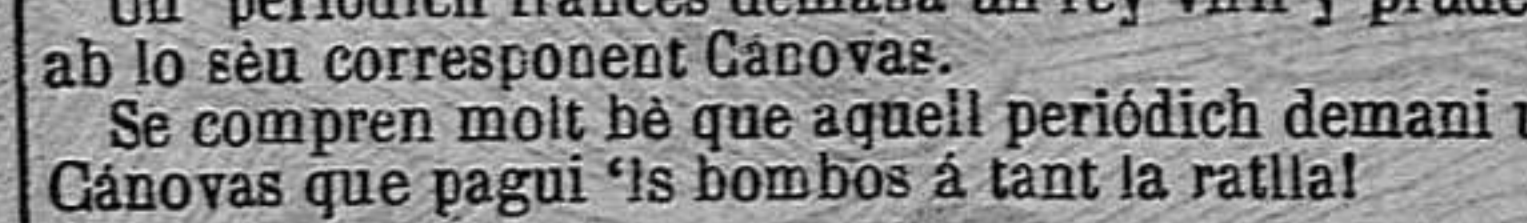
—Bueno, que vinga 'l capellá, dignè 'l malalt.
Lo sacerdot, entre altres paraulas de consol, l' hi
diguè:

—Vaja germanet, pensi que hi ha un' altra vida, que
no tot s' acaba aquí la terra... A veure donchs, quinas
disposicions dona: veyám qu' es lo que vol deixar per
la séva ánima.

Lo malalt molt aiarmat:
—¡Ay, ay, ay!... ¡Ja pidolém?

Un periódich francés demana un rey viril y prudent
ab lo seu corresponent Cánovas.

Se compren molt bé que aquell periódich demani un
Cánovas que pagui 'ls bombos á tant la ratlla!

LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ca-si-mi-ro.*
2. SINONIMIA.—*Trinidad.*

3. NIVELL DE PARAULAS.— LL
E O E
RR P O
O I N
B O R I A
4. LOGOGRIFO NUMERICH.—*Petxina.*
5. GEROGLIFICH.—*Com més dines mcnos penas.*

Han endaviat totas las solucions los ciutadans Marfugas
y Tetaranel: 4 Crospis, Dos Liberals, Pep del Sil, F. Al-
berti y J. y Tres socios de la S. C.; 3 Enriqueta, 2 E Per-
dido y Nicolau Pals y 1 no més Un ca 'n fá dos y Un
Ganxet.

XARADA.

Tè *hu-dos* la persona
que bé sab parlar;
dos-prima la Tona
sempre sol portar:
tres-tres vegetal,
hu-tres per jugar,
y lo mèu total
molts solen gastar.

PEPET SIMPÁTICH.

MUDANSA.

—No tot pas l' hi diga Ambrós
que lo tot que 'm vá comprá
tot un tot, pues ja sabrá
qu' era molt bonich y gros.
—M' está molt bé D. Sevè,
y si tot no l' hi ha semblat
còbris ab la tot del Prat.
—Tot com diu m' está molt bé.

DOS LIBERALS.

CONVERSA.

—Quico, dintre pochos dias marxaré ab lo barco.
—¿Vol dir?
—Y may dirias ahont anirém.
—¿Ahont?
—Allá á...
—Digui que 'm fá estar ab angúnia.
—Entre tots dos ho havém dit.

J. ANDRÈU.

TERS DE SÍLABAS.

•••••
•••••
•••••

Primera ratlla horizontal y vertical, una bestia; segona,
una llavor; tercera. un nom d' home.

CROSPIS.

GEROGLIFICH.

C
P N I
IS
pagan
I
X
T

UN CATALANISTA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse, 'ls ciuta-
dans Kin-Fó, Enriqueta, Noy Marrú, Fernandez, Simon de Sedruel,
Sastret de Palafrugell y Cristófol Crispin.

Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch
lo qu' envian los ciutadans Pan mixa, Un Ganxet, Un ca 'n fá dos,
J. Adirr (a) T., Un pexater, Un Pastera, Un espardanyer colomi,
Topo, Llatrana, Homes Bons, y J. Palou.

Ciutada B. Escudé: La poesia esta bé; pero no l' hi sembla que té
més de reclam que de poesia satírica?—Un pexeté: Insertaré lo
rombo.—F. Alberti J. Idem mudansa —Bonifaci Malcarat: La poesia
es pobre de conceptey bastant incorrecta.—Dos Liberals: Inserta-
rem molta part de lo qu' hem rebut per partida doble.—Nas de pun-
ta inglesa: Idem tres geroqlifichs.—Sanalp Leugim: Idem molta
part de lo que 'ns envia.—Dimoniblan: Idem un rombo.—F. Anet:
Idem Rombo y Trenca-closcas —Enamoradis: En lo quadret hi ha
alguna cosa qu' esta bé; pero en general es pueril.—Marta Bocane-
gra: Nos fém carrech de la rectificació: esta hé lo que 'ns envia.—
S. J. (Breda): ¿Se creu que no hi ha més qu' enviar una cosa una
semana y a la següent demanar que 's rectifiqui? ¿Y la formalitat
de la publicació?—Blanca Negra: Publicaré la poesia —Ciutada
Noy Gran: Id. trenca closcas.—Unex-dos Carlifugos: No pot aprofi-
tarse més que un gero qlifich.—Sastret de Palafrugell: Id. dos gero-
qlifichs de vostè.—Fernandez: Esta molt bé.—Noy Marrú: Hi anirá
un trenca-caps.—Kin-fó: Id un geroqlifich.—Tres socios de la S. C.:
Id. un rombo.—Pep del Sil: Los epigramas que 'ns envia son molt
verts.—Crospsis: Insertaré un logogrifo y un rombo.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

¿PRESIDENCIA?

—D. Anton, l' hi acompanyo aquests minyons, que s' han fet dels nostres.... Apuntis a la llista, y fassis puesto a taula que te-
nen gana.